

daná výhradně žáky jeho školy, jako podstatná část tohoto vyučování a vzdělávání. Dle § 3 č. 2 pravidel jsou zajisté od dávky osvobozeny podniky pořádané žáky veřejných nebo práva veřejnosti požívajících obecných, občanských a středních nebo uměleckých škol za souhlasu dozorčích úřadů školních a jako doplněk školy. O takovou školu však v daném případě nejde.

Pokud pak stížnost se touto námitkou odvolává na ustanovení § 3 č. 1 pravidel, jež vyjímá z dávkové povinnosti podniky sloužící výhradně účelům vědeckým, vzdělávacím nebo vyučovacím, dlužno zdůrazniti, že toto ustanovení má na mysli jen podniky sloužící výhradně účelům vzdělávacím nebo vyučovacím. O takovéto výhradnosti však nedá se mluvit, když produkce má snad vzdělávací význam pro soby účinkující, nikoliv však také pro přítomné obecnstvo.

Reprodukce díla hudebního má však dle své povahy za účel poskytnouti buď požitky estetický nebo smyslový. St-1 neuvedl žádných okolností, z nichž by žal. úřad byl musil dospěti k úsudku, že obecnstvo výroční produkci jeho žáků přítomné bylo sledovalo cíl jiný, zejména že by bylo sledovalo výhradně účel vzdělávací neb vyučovací.

Nemůže tedy důvodně vytýkati, že výroční produkci pěvecké školy, třeba snad měla pro žáky školy při koncertu působící účel vzdělávací a vyučovací, nebyl přiznán výlučný charakter vzdělávací a vyučovací, který za daného stavu věci jedině by mohl zakládati nárok na osvobození od dávky ze zábav.

Bylo proto stížnost zamítnouti jako bezdůvodnou.

č. 4018.

Zdravotnictví. — Administrativní řízení (Slovensko): * Na území býv. státu uherského nejsou úřady správní povolány rozhodovati o tom, je-li někdo jako vlastník psa povinen hraditi veř. nemocnici náklady vzniklé ošetřováním osoby, jež byla psem pokousána.

(Nález ze dne 13. října 1924 č. 17.377.)

V ě c: Jak. K. v B. proti župnímu úřadu v Mukačevě o náhradu ošetřovacích výloh.

V ý r o k: Na ř. rozhodnutí zrušuje se pro nezákonnost.

D ů v o d y: Nezletilý Martin K. byl dne 25. září 1922 v B. pokousán vzteklým psem a byl ošetřován v době od 26. září do 16. října 1922 v Pasteurově ústavu při všeob. veř. státní nemocnici na Král. Vinohradech. Jmenovaný ústav obrátil se v únoru 1923 na žal. úřad se žádostí, aby bylo rozhodnuto, že st-1 jest jako vlastník vzteklého psa pokousavšího Martina K. povinen nahraditi ústavu náklady spojené s ošetřováním Martina K. v uvedené době částkou 525 Kč, a dále se žádostí, aby byly náklady ty na st-1 vybrány. Rozhodnutím z 28. března 1923 vyslovil magistrát města B., že st-1 jest povinen zaplatiti pod následky

exekuce Pasteurovu ústavu zmíněné ošetrovací náklady; v důvodech bylo uvedeno, že zodpovědnost proti st-li musela býti určena, poněvadž jeho pes pokousal jmenovaného ošetrovance.

Nař. rozhodnutím zamítl žal. úřad st-lovo odvolání. — — —

Nss neshledal zákonného předpisu platného na území Podk. Rusi, z něhož bylo by lze dovoditi, že rozhodovati o tom, je-li vlastník vzteklého psa povinen hraditi veř. nemocnici náklady vzniklé ošetřováním osoby, která byla psem pokousána, náleží do příslušnosti úřadů správních. Příslušnost úřadů správních k rozhodování o této otázce nelze zejména také dovoditi ani z § 13 zák. čl. XXI : 1898. neboť toto ustanovení jak z jeho doslovu jde na jevo, n e o b s a h u j e nějaké v š e - o b e c n é normy, která by přikazovala do kompetence úřadů správních rozhodování o v š e c h sporech týkajících se povinnosti hraditi veř. nemocnici ošetrovací náklady; naopak cit. ustanovení odkazuje do kompetence úřadů správních pouze rozhodování určitých t a x a t i v e vypočtených sporů týkajících se povinnosti k náhradě ošetrovacích nákladů. Spor o tom, je-li v l a s t n í k vzteklého psa povinen k náhradě nákladů vzniklých veř. nemocnici ošetřováním osoby pokousané vzteklým psem, nelze však vůbec zařaditi ani do jedné z oněch kategorií sporů, které § 13 cit. zák. přikazuje do kompetence úřadů správních.

Z toho, co bylo uvedeno, plyne tedy, že správní úřad I. stolice nebyl vůbec příslušným k tomu, aby uložil st-li jako vlastníku vzteklého psa povinnost hraditi veř. nemocnici náklady vzniklé s ošetřováním osoby psem pokousané. Rozhodnutí úřadu I. stolice, kterým byla tato povinnost uložena st-li v ý h r a d n ě jako vlastníku vzteklého psa, bylo aktem úřadu nepřislušného, tudíž výrokem zmatečným.

Poněvadž pak žal. úřad, když k němu jako k nadřízené instanci došlo odvolání st-lovo podané do zmatečného výroku úřadu I. stolice, nehleděl, jak bylo jeho povinností, k této zmatečnosti, nýbrž zmatečný výrok I. stolice v cestě instanční m e r i t o r n ě překoumával a výrok ten potvrdil, odporuje výrok žal. úřadu zák.

Č. 4019.

Učitelstvo: I. Jest porušením povinností učitele veř. školy národní ve smyslu discipl. předpisů učitelských, jestliže se učitel dopustí trestního skutku soudem stíhatelného, třebas skutek ten neměl přímého vlivu na jeho působení ve škole? — II. V jakých mezích může nss přezkoumati výměru uloženého trestu disciplinárního?

(Nález ze dne 13. října 1924 č. 17.522.)

V ě c: Jan W. v L. (adv. Dr. Kar. Calábek z Brna) proti ministerstvu školství a národní osvěty stran disciplinárního nálezu.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á j a k o b e z d ů v o d n á.

D ů v o d y: St-l byl rozsudkem krajského soudu ve Z. z 20. srpna 1921 uznán vinným, že dne 30. září 1920 na veřejném shromáždění v P. sváděl tam přítomné branné povinníky, aby neuposlechli povolávacího rozkazu ke konání presenční povinnosti, a že téhož dne tamtéž pořádal